

Volilno gibanje.

Slovenski volilni možje! Silneje kot drugekrat zaganjajo se v Vas nasprotniki naše katoliške in slovenske stvari ter Vas skušajo pridobiti na svojo stran. Nasprotni kandidati obetajo Vam vse mogoče in nemogoče stvari, da bi jim dali svoje glasove. Slovenski volilni možje! Kandidatje spodnještajarskih Slovencev so in ostanejo za peto skupino Maribor-Lipnica gosp. **Fr. Mlakar**, veleposestnik v Hošnici, za V. skupino Celje-Ptuj gospod **Josip Žičkar**, dekan v Vidmu, za četrto skupino Maribor-Slov. Gradec gosp. **Franc Robič**, veleposestnik v Lembahu, za četrto skupino Ptuj-Ljutomer gospod **dr. M. Ploj**, dvorni svetnik na Dunaju, za četrto skupino Celje-Brezice gospod **vitez Berks**, grajščak pri Celju. Vsi drugi kandidatje, ki niso tukaj imenovani, se Vam le vsiljujejo. Celjski Hribar izbral si je našega dosedanega najmarljivejšega poslanca gosp. Žičkarja ter ga hoče izpodriniti in se sam vnesti na poslaniški stolec. Bračko, Visenjak, Kresnik pa so le kandidatje nemčurjskih trgovcev in krčmarjev in vsi skrajno nesposobni za poslaniška mesta. Slovenski volilni možje! Nikdar se še Vam ni trebalo sramovati poslancev, niti državnih niti deželnih, katere ste si izbrali in so Vam jih slovenski možje nasvetovali. Kolikor so mogli, so za Vas storili. Doseglo se je mnogo dobrega, zabranilo mnogo hudega. Ne dajte se torej tudi sedaj zbegati, ampak oddajte na dan volitve brez strahu in brez obotavljanja svoje glasove zgoraj imenovanim kandidatom!

Hribarju se godi slaba! Odkar nam je naš ljutomerski dopisnik izdal Hribarjev program, kateri dokazuje, da Hribar pač gori za razvoj veleobrti, ne pa kmetijstva, izgubil je Hribar med kmetijskimi volilnimi možmi skoro vse zaupanje. Vsakdo uvidi, da Hribar nima dovolj zmožnosti in znanja, zastopati kmetijske težnje. Bil bi dober zastopnik tovarnarjev, ne pa kmetov. Položaj za Žičkarja se je zopet zdatno zboljšal. Ako vsi volilni možje, ki so se sedaj izrekli za Žičkarja, pridejo dne 3. januarja na volišče, tamkaj pa glasujejo zanj, bo Žičkar izvoljen brez vsake ožje volitve. Torej pridite in glasujte vsi! Zopet povdarjamo, da Hribar zaman računi na ožjo volitev, pri kateri bi zanj glasovali socialdemokrati (!), nemčurji (!) in radikalni Nemci (!). Njegov položaj je sedaj tako slab, da bo za Žičkarjem dobil socialdemokrat največ glasov, ako bo držal povsod med sociji in radikalcji sklenjeni kompromis. To je istina, in če kdo drugače govori, ne pozna položaja.

V celjskem volilnem okraju je za Žičkarja zagotovljenih nad 150 glasov. O nekaterih občinah nismo mogli dobiti nobenih poročil, sicer bi gotovo še mogli za Žičkarja imenovati večje število nego je 150. Hribar bo dobil, dobro računeno, okoli 20 glasov, ako mu sedaj po njegovem govoru v Slov. Gradcu zopet ne bodo nekateri odpali.

V ljutomerskem volilnem okraju je Hribarjev govor v Ljutomeru precej ohladil Hribarjeve pristaše. Priporočamo jim, naj prečitajo naše današnje poročilo o Hribarjevem shodu v Slov. Gradcu in upamo, da jih še med volitvami mine vse navdušenje za Hribarja.

Kmet naj voli kmeta! Tako misli Bračko, ker bi rad zlezal na poslanskega konja. Kako pa skrbi »kmet« Bračko za kmeta? Kadar deželni kulturni inženjer dela pri gospodu Zorziniju drenaže, takrat je »kmet« Bračko celo tih in nič ne odkrije svoje ljubezni do kmeta. Gospod Bračko, zakaj pa se ne bi drenaže naredile v kakem kmetijskem vinogradu? Kako »kmet« Bračko ljubi kmeta, pokazalo se je tudi, ko je letos moral jeden murskopoljski kmet izstopiti iz okrajnega zastopa, a vanj je prišel negovski gospod. Koliko pa »kmet« Bračko o kmetijstvu razume, tega ne vedo samo Orehovčani, ampak celi okraj. Bračko je spravil v okraj neko novo pasmo bikecev. Pri premovanju v Čresnjevcih pa se je deželni potovalni učitelj, torej strokovnjak prve vrste, izrekel, da bikeci niso za te kraje in pri premovanju je zmagalo domače pleme. Takega »kmeta« kakor je Bračko, naš slovenski kmet ne bode volil.

Bračko-Šenererjanec. Bračko se lahko zvija na vse kraje, toda tega ne more utajiti, da je pristaš Šenererja in Volfa, ki sta v državnem zboru z razbijanjem onemogočila vsako za kmeta koristno delovanje. Bračko je pristaš stranke, ki je bila v državnem zboru dosedaj vsem delavskim stanovom, posebno pa kmetu, le v škodo. Pa naj utaji Bračko, ako more, da ni bil obmann šenererjanskega bauernbunda. Zdaj vemo, zakaj ga bismarkovski in šenererjanski trgovci kmetom tako vsiljujejo.

Kresnik in Pohorje. Prišel je k nam veleugleden kmet s Pohorja ter nam rekel: »Da se Kresnik sili v okrajne zastope, to smo razumeli, da pa hoče na Dunaj, to pa je že preveč predrzno!« Mislimo, da je Kresnik še precej nedolžen, toda nemški trgovci in sociji ga silijo naprej, in ker je dober človek, se jim udaja.

Iz Haloz. (Hribarjevo protje.) Dobro, da je Vaš list vzdignil kopreno, ki je tako dolgo ležalo nad Hribarjevim kandida-

turskim govorom in nam ga pokrivalo. Marsikdo je sedaj presenečen in ne vem, ali se bo našel pri volitvi dne 3. januarja pameten kmetijski volilni mož, ki bi glasoval za Hribarja. Posebno v Halozah menda ne bo takega moža. Haloškimi volilcem se bo odločiti, ali hočejo dati glasove Žičkarju, ki jim je že za njihove vinograde izposloval visoko državno podporo in ki bo še nadalje deloval na to, da se z državno pomočjo opomore našim vinogradnikom, ali pa Hribarju, ki hoče v Halozah namesto žlahtne vinske trte saditi protje in vrbovje. Ljubi gospod Hribar, Vi ste gotovo dober človek, toda za poslanca v skupini, kjer odločujejo kmetijski volilci, pa niste. Pri vsaki besedi se izdajate kot mestni otrok, ki o kmetijskih razmerah le malo, bore malo razume. Sami morate izprevideti, da Žičkar o kmetijskih rečeh zna boljše soditi kot Vi in da je torej tudi gotovo, da bo nas boljše zastopal kot Vi. Brez zamere, gospod Hribar, mi Vas ne črtimo, toda za poslanca pa že niste. — In sedaj še naj rečem nekaj o Žičkarjevih klevetnikih, ki tudi v Halozah opravljajo svoj dobro plačan posel. Da se je Halozam pridobila tako velika podpora, je v prvi vrsti Žičkarjeva zasluga. Ko je pri ministertvu prosil Haložanom za podporo, razložil je takoj svoje želje tudi cesarskemu namestniku v Gradcu in okrajnemu glavarju v Ptuj, da ga podpirata. Kajti Žičkar je vedel, da se bo ministertvo obrnilo na namestništvo in to zopet na ptujsko glavarstvo, da poroča o potrebi Haložanov. Namestnik in glavar sta bila Žičkarjevi želji naklonjena in sta jo podpirala z vsemi sredstvi. Okrajni glavar se je dal seveda tudi natančneje poučiti v Halozah samih o stanju vinogradov ter je potem poročal v smislu Žičkarjeve prošnje na namestništvo. Nekdo se je hotel pobahati pred kratkim v »Dom«, da je tudi on pripomogel nekaj k podpori, ker je na glavarjevo povelje preiskoval stanje vinogradov. Je že res, in ako bi se ne bahal, bili bi mu Haložani hvaležni, toda glavna zasluga v vsem tem je le Žičkarjeva, ki je začel stvar dregati in siliti do povoljnega konca. Seveda gre velika hvala tudi gospodu glavarju in namestniku, ki bi lahko vse preprečila, ako bi Žičkarjeve zahteve ne podpirala. Toda Žičkarju jemati zasluge ali jih prikrajšati, je ravno v tem slučaju hudobno, nizko delo, katerega je zmožen le neznačajen, propal človek.

Gornja savinjska dolina. V Gornjem-gradu je cela fabrika, v kateri se izdelujejo agitacijska orožja zoper Žičkarja. Lastnik fabrike je predolgo skriti Rešetar, ki pobira po vseh slovenskih in neslovenskih listih na-

je res, kar smo trdili, dokazuje dejstvo, da se kruh še danes pri vseh Slovanih izvenredno visoko čisla. Gostu, stopivšemu v hišo, se ponudi, kar se v njej najvišje ceni: kruh in sol. Izmed oprave, ki je pri kuhi služila, imenujemo kotel, lonec, sklede, raženj, žlice in nože.

Najstarejša umetna pijača je bila med, pripravljena iz medu; pozneje sta postala običajna tudi ol (pivo) in vino.

Obleka in noše. Razne obleke smo že našli, ko smo govorili o domačem obrtu; bilo jih je prav mnogo. Kakšna je vsaka bila, o tem se gotovega nič ne ve; sklepati se nekoliko da po izkopanih kipih iz tiste dobe, ki predstavljajo božanstva. Po teh bi stari Slovani bili nosili širokorokavne in čez kolena segajoče srajce, ki so je čez bok s pasom pasali, pa tudi srajce do pet in suknje segajoče do kolen, podobne našim. Noge so odevali s črevlji, na jugu tudi z opanki iz živalske kože, polsti, sukna ali ličja, glavo pokrivali s klobukom. Gotovo pa se je noša tudi izpreminjala, saj traja doba, o kateri govorimo, najmanj tisoč let.

Moder kmet.

Spisal Fr. Lesnika.

Bil je nekje premožen, pa že postaran kmet, ki je imel več sinov in hčera. Hčere so bile že omožene, sinovi pa so še čakali doma, da oče izroči kateremu izmed njih posestvo in premoženje.

Ko je oče videl, da se stara in da sinovi čakajo na gospodarstvo, pokliče jih skupaj ter jim govori: »Dragi moji! Kakor vidite, sem se postaral in že nekako oslabil, za to se mi ne zdi neopravičena Vaša želja, da odstopim Vam vse gospodarstvo ter se umaknem v pokoj. Toda, dragi moji, stvar je važna in treba jo je prej dobro premisliti. Čez dva meseca Vas spet pokličem, ter Vam povem, kaj in kako sem sklenil storiti.«

Sinovi odidejo na to zopet vsak na svoje delo. Radovedni so pričakovali, kaj bo oče ukrenil.

Pretekla sta dva meseca. Oče jih spet pokliče k sebi ter jim začne govoriti:

»Dragi moji! V zadnjem času sem opazoval dogodek, ki Vam ga hočem danes na tanko povedati. Ko sem se v vrtu sprehajal ter premišljeval, kak sklep Vam naj danes razglasim, zapazim v oni votli jablani, da imajo vrabci v njej mladiče. Vzajem mladiče iz votline ter jih denem v ptičnico, ki jo obesim pri oknu na steno. Stara dva sta bila v velikih skrbeh, ko mladih nista več našla na prejšnjem mestu. Nemirno sta čvkalala in letala semintje. Ko je pa zagledala, bila sta hitro pri ptičnici. In nista jih zapustila. Večkrat na dan sta prihitela k ptičnici ter jih nahranila. Vestno sta za nje skrbela... Ko mladičem zrastejo peroti, nastavim blizu ptičnice zajnke ter srečno vjamem stara dva. Na to izpustim mladiče, stara dva pa zaprem v ptičnico. Dokler so bili mladiči zaprti, nosila sta jim stara dva vedno hrane, ko pa stara zaprem, mislil sem, da bodo sedaj mladiči povračali prejšnje dobrote ter stare skrbno hranili. Toda zmotil sem se. Kajti stara bi morala lakote in žeje poginiti, ako bi se zanašala na svoje mladiče. Mladičev ni bilo več nazaj, ne blizu.

Dragi moji! Ta dogodek mi je odprl oči. Tudi ptiči nas lahko kaj nauče. Sklenil sem torej, da hočem še nadalje sam gospodariti. Mladim ni verovati! Hitro pozabijo na storjene jim dobrote. Še le ko bom v desni držal luč, izročil Vam bom z levico ključ!«

Kar se brez glave stori, se rado skazi!

pade na duhovnike ter jih potem »zmešano« priobčuje v glasilu jungovskih učiteljev. Delovodja fabrike pa je notarjev uslužbenec Anton Pustoslemšek. Njemu boče posebno v oči, da je Žičkar duhovnik. Zato agitira na vse kripnje proti dosedanemu zasluženemu poslancu g. Žičkarju. Ker pri tem ne more pustiti pri miru tudi drugih duhovnikov, ampak drzno razširja popolnoma neresnično govornico, da duhovniki agitirajo za Žičkarja »radi stanovskih koristi«, okrcali smo ga mi v zadnjem listu malo po prstih. Kake stanovske koristi pa meni notarjev Tona? Seveda jesti in piti, kar je njemu bajé tako rado v mislih. Toda Tona hoče prikriti, da misli pri »stanovskih koristih« vedno le na »jesti in piti«, za-to smo dobili iz gornjegrajske fabrike sicer enkrat vendar pravilno sestavljen, toda nadvse smešen in neumesten popravek, ki se tako-le glasi: Z ozirom na dopis iz Gornje savinske doline, objavljen v Vašem listu dné 13. t. m. štev. 50, zahtevam sklicevaje se na § 19 tisk. zak., da priobčite v prihodnji številki Vašega lista na istem mestu — kakor je bil natisnen dotični dopis — ta-le popravek: Ni res, da bi bil rekel na shodu v Gornjem gradu, da duhovniki hočejo za to Žičkarja, da bodo laglje dobro jedli in pili; ampak res je samó, da sem povdarjal, da se duhovniki zato zavzemajo za Žičkarja, ker je njihov stanovski tovariš, in da delujejo za-nj iz stanovskih oziróv in radi stanovskih koristi. Z odličnim spoštovanjem Ant. Pustoslemšek. V Gornjem gradu, 14. gr. 1900. Ko smo prvokrat brali ta popravek, zdelo se nam je, kakor da slišimo otroka v Rešetarjevi učilnici: »Gospod nisem ga vrgel, ampak, on je sam pal, jaz sem ga le malo sunil«. Tona pravi, da ni rekel »piti in jesti«, ampak »stanovske koristi«, kar je pa pri njem enoisto. Sicer pa vprašamo notarjevega Toneta, kateri duhovnik mu je povedal, da se duhovniki potegujejo za Žičkarja, da »bi lagle dobro jedli in pili«, ali kako se izraža Tona, zaradi »stanovskih koristij?« Ako nam ne imenuje Pustoslemšek istega duhovnika, potem si je ono trditev o »stanovskih koristih« ali sam izmislil ali pa ga je kdo nalagal. No ven z resnico! Duhovniški stan nikakor ne bo dopuščal, da mu gornjegrajski pisar pripisuje take namene. Ob tej priliki lahko tudi povemo, kake nesramne laži se razširjajo ravno v Gornjem gradu. Za Hribarja se agitira z obljubo, da ako bo Hribar izvoljen, potem si bo ljudstvo smelo razdeliti skofovo posestvo. S takimi obljubami se podpira »prosta ljudska volja«.

Iz celjske okolice se nam poroča, da so volilci občine »Velika-Pirešica« pri Celji za V. in IV. kurijo 12 volilnih mož brez vsakega protiglasa, toraj soglasno izvolili, t. j. za vsako kurijo po 6, to pa takšnih, kateri niso samo narodni, ampak kar je naj več vredno, tudi katoliškega duha, kateri bodo zanesljivo Žičkarja vsega zaupanja vrednega in viteza Berksa poslancem volili. Volilni može za V. kurijo so: 1. Jos. Kunej, občinski odbornik, 2. Jernej Štefančič, župan, 3. Martin Lednik, občinski svetovalec, 4. Blaž Krajnc, obč. svetovalec, 5. Ivan Tržan, obč. svetovalec, 6. Matevž Župerger, obč. odbornik. Za IV. kurijo so pa: 1. Janez Košar, obč. odbornik, 2. Martin Ocvirk, obč. svetovalec, 2. Martin Rotnik, obč. odbornik, 4. Tilj Kos, obč. svetovalec, 5. Janez Voh, občinski odbornik, 6. Martin Semečnik, obč. svetovalec. Poročevalec je pa tudi izvedel, da imenovani volilni može so tako značajni in zavedni ter iz prepričanja tako stanovitni, da za vso celjsko mesto ne bi od vrlega Žičkarja odstopili. Volilni može V. kurije, posnemajte jih, saj bo izvoljen Žičkar Vam le v čast in srečo!

Žičkar ali Hribar? Iz slovenjegraškega okraja smo dobili ta le dopis: Letos smo imeli dobro sadno leto. Vsak sadjerejec se je letos lahko prepričal, katera drevesa so rodna, katera ne. Ako bi zdaj k nam kak tujec došel ter prodajal svoja malovredna drevesca, pa nam rekel: »Štajerci, tista drevesa, ki so letos dobro rodila, morate vse izrjavati in zavreči,

pa posaditi ta moja!« Ali se mu ne bi vsak smejal in ga spodil? Po njih sadu cenimo tudi može, ki si jih hočemo izvoliti za svoje poslance. Žičkar je gotovo že dovolj pokazal, da je mož, ki rodi dober sad povsod, kamor ga postaviš, tudi kot poslanec. Kakšen sad nam pa obeta Hribar? On je v zadnjem času s svojim nastopom presadil iz kranjskega poguben naroden razpor med nas Štajarce. Njegovi agitatorji širijo spise, ki grdo napadajo in blatijo verno ljudstvo in narodno duhovščino. On se da podpirati od naših največjih sovražnikov in najgrših odpadnikov: od nemčurjev; od nemško-nacionalcev; od učiteljev-jungovcev, ki žele iz šole popolno izbaciti veronauk; od učiteljev-šulferajncev, ki prejemajo judeževе groše za ponemčevanje naše dece; od social-demokratov; od brezvernih liberalcev. — Vseh teh podporo in glasove išče in sprejema, da bi le zlezal na poslaniški stolec. Ali tak človek obeta postati dober slovenski poslanec? Ali tak kandidat zasluži naše zaupanje? Pač cel svet bi se nam Štajarcem moral smejeti, če bi bili tako nespametni in nerazodni, da bi zavrgli svojega izvrstnega, plodonosno delavnega rojaka Žičkarja, pa si izbrali Hribarja, drevo iz kranjske liberalne drevesnice, ki ga nam vsiljujejo kakor židovski kramar svoje blago!

Slomšekova slavnost v peti kuriji. Prijatelj nam piše: Leto Slomškove stoletnice bo kmalo poteklo. Veliko lepih slavnostij smo mi Štajarci priredili temu svojemu rojaku na čast. Z grdim madežem bi pazapečatili te narodne svečanosti, če bi ob preteku stoletnice pri volitvi v peti skupini zavrgli svojega dosedanega poslance, ki je najboljši učenec nam vsem dragega Slomška. Bodi toraj slaven sklep Slomškovih slavnosti ta, da volilni može pete skupine nam Štajarcem izvolite za poslance g. Žičkarja, ki je poln Slomškovega duha, vnet in delaven za našo sv. vero, za pravice našega naroda, za srečo in blagor kmeškega in vseh drugih stanov!

Iz Slovegradca. Zadnje nedeljo se je tukaj Dragotin Hribar predstavil volilcem. Zbranih je bilo okoli 50 mož raznih stanov iz slovegradskega in šoštanjkega okraja. Hribar je povedal, da je cesar razpustil državni zbor, ker poslanci niso imeli srca za ljudstvo; (tedaj zdaj še le vemo, zakaj je državni zbor razpuščen: zato ker Hribarja ni bilo tam). Potem je pogreval stare govorniške puhlice: da je delavec siromak, da ni koga tam v državnem zboru, ki bi se potegnil za delavca; kričal je, da je mali kmet revež in da se mu slabo godi, da nima človeka, ki bi mu svetoval in ga v državnem zboru zagovarjal; Hribarju ni po volji, da dajo kmetje svoje sine študirat za duhovnike in doktorje; naše gore so bojda polne zlata (Hribar bo gotovo tisto zlato izkopal, to bojo zlati časi); Drava in Savinja pa so polne vode, ki bi lahko gonile razne fabrike. Predrzno je trdil, da do danes še nihče ni premišljeval, kako pomagati narodu: (tedaj vi: Slomšek, Raič, Razlag, Dečko, Serbec, Gregorec, Žičkar, Robič itd. in vi rodoljubi slovenski, nič še niste storili za ljudstvo). Zato so »razsodni« može bojda sprevideli, da bi bil Hribar »ta pravi«, zato je na ljudsko (-tujo) željo prevzel kandiduro, pa ponuja se ne; (tako pa se še nikdar nobeden slovenski poslanec ni ponujal, kakor Hribar; človeku se že gabi, kako se sam sebe hvali v svojem listu, kakor da je samo Hribar zlata duša, samo Hribar zmožen.) Ko je Hribar končal, so nekateri ploskali, večina je ostala mirna. O svojem programu: »vse za vero, dom, cesarja«, je povedal nekaj več ko nič. Za njim se oglasi kmet stare korenine, Valentin Fišer, in kratko pove, da je Žičkar veliko storil in dosegel, posebno za slovegradski okraj (odškodnina za posestva k železnici, podpora v Št. Vidu zavoljo toče, slovenski nadpisi pri železnici); grdo bi bilo, ga v stran porivati. Hribar naj stol spodmekne kakemu nemškutarju, ne pa biti nasprotnik tako delavnega moža, kakor je Žičkar, kateremu zaupamo. — In zagromelo je po dvorani: živio Žičkar. — Kmetje so bili raz-

žaljeni, da je Hribar povdarjal fabrike in fabrike, kmet pa bodi, kjer hočeš; zato so na predlog Fišerjev vrli može iz Starega trga in Šmartna zapustili dvorano. Tisti ki so ostali, so se še nekaj pričakali; pa liberalcu kaj dokazati, je nemogoče. Hribar si je s tem shodom veliko škodoval. Marsikdo je več pričakoval, zdaj pa smo se prepričali, da ta človek ne bo naš odrešenik. Vi kmetje, Haložanom je Hribar svetoval, naj namesto zlahtnih vinogradov nasadijo protje; v Slovegradci pa le fabrike kaj veljajo; vi kmetje tedaj pustite svoje kmetije, kjer ste sami svoji gospodje, pustite svoje domove; ko bo vse polno fabrik, bote šli za delavce taj; za tako ljubezen se bote Hribarju lepo zahvalili. Hribar se ne bo mogel prav potegovati za kmeta, ker je meščanski sin in ne pozna kmečkega stanu; delavca pa fabrikanti tudi ne branijo.

Kako se agitira za Hribarja? Hribarjev agitator pisar Križan iz Sevnice je za Hribarja šel agitirat v blansko občino. Shod je sklical v Kališevcu, katerega se je udeležilo 15 oseb. V svojem govoru je povdarjal zasluge gospoda Žičkarja, vendar pa pristavi, ne sme biti voljen Žičkar, ker je duhovnik, ampak Hribar, ki drži s socijalnimi demokrati. S tem govorom sta bila zadovoljna samo dva demokrata Kozinc in Remih, ki bi rada »delila«. Odgovor na ta govor Hribarjevega agitatorja je bil: drugi dan izvoljenih šest Žičkarjancev. — V Mrčnem selu koprivniške župnije je delal »ljudsko voljo« župan Dušič. Skoraj v vsako hišo je spravil volilni katekizem z napisom in opombo: »volite vsi župana Dušiča«. Na volišču je dal kot prvi volilec sam sebi glas hoteč jih navdušiti: volite vsi tako. A volilci so posadili župana pod kap in vsi oddali enoglasno glasove vrlemu Blažu Cerjaku. Dušič je imel en glas, katerega si je sam privoščil — in posmeh svojih soobčanov.

Dopisi.

Sv. Jurij ob Slov. gor. Gosp. urednik! Zdi se mi potrebno, da spregovorim par besed o »Štajercu« ali »giftni kroti« kakor mu pravijo, katerega vedno bolj in bolj vsiljujejo št. lenartski nemčurji in trgovci. Ker je tega lažnjivega kljukca vsiljivost že tako velika, dovolite gospod urednik, da zavrnem njegovo prilizovanje. Že od njegovega rojstva sem mu ni zadosti, da črti duhovnike in bi jih utopil v žlici vode, ko bi mogel. V 12. štev. je že njegova predrznost tako velika, da se je s svojim listkom naravnost spravil na svete reči, še celo lavretanske litanije mu niso svete, s katerimi verni Slovenci tako radi časte mater Odršenikovo, hoče jih osmešiti. Zatorej proč z njim! Če se nam je količkaj mar za sveto vero, vsi kakor eden mož sklenimo, da niti eden ne postane njegov naročnik! Mi pa zato rajši prebiramo »Slovenskega Gospodarja« in druge dobre časnike. Naj si ga tiska in prebira njegov krstni boter, dokler se ne naveliča njegove neumnosti in ga v penzijo ne pošlje. Toliko za danes! Cenkovski.

Iz Konjic. Gosp. cesarskemu namestniku grofu Claryju v Gradcu. Dne 12. marca 1897 se je vršila tukaj volitev državnega poslance za V. kurijo. Došlo je 45 volilnih mož — 38 krščanskih Slovencev in 7 socijalno demokratov. Cesarski komisar dr. Poigger iz Celja je izvolil za ude v volilni komisijon tri socijalne demokrate. Slovenci smo izvolili iz svoje sredine 3 katoliške može. Po postavi ima ta šestorica izvoliti se enega uda v komisijon. Ker se pa stranke nista mogle zediniti, je poklical dr. Poigger četrtega socija v komisijon. Pri ogromnem številu 38 mož je imelo vsled tega 7 socijev večino komisijona na svoji strani. Da se ne bi nam katoliškim Slovincem zopet 3. januarja 1901 zgodilo enako vnebovpijoče dejanje, opozarjamo grofa Claryja, naj pravočasno ukaže vladnim organom, da imajo pri volitvi nepristransko postopati.

Glej „Dopise“ zadej na 6. strani.